

Dopis od Preláta (duben 2008)

Přítomnost vzkříšeného Krista po našem boku je pozváním, abychom každodenní život prožívali radostně, s přáním zlepšit své životy a jednat s ostatními se soucitem. To radí Prelát v tomto dubnovém dopise.

15.05.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Tyto řádky vám posílám uprostřed postní doby, kdy naše duše překypují radostí z Pánova zmrtvýchvstání. Po bolestných dnech umučení a smrti následuje radost z nového nesmrtelného života, který Ježíš dostal od Otce. Protože se ponížil a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži, *proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán***[1]**.

Toto je poselství, jež církev s velikou silou již od počátku hlásá, a jež máme my křesťané zvěstovat všem lidem. Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, jak řekl papež před několika dny v poselství při *Urbi et Orbi*, je **událost nepřekonatelné lásky, je to vítězství Lásky, která nás osvobodila z otroctví hříchu a smrti. Změnila běh dějin tím, že**

dodala životu člověka obnovený a neodstranitelný smysl a hodnotu[2].

Ve vzpomínkách se mi vybavuje tolik velikonočních svátků, které jsem strávil se svatým Josemarií. Během těchto svátků se projevovala jeho radost, kterou předával i nám všem, kteří jsme byli s ním. Byla to radost zakotvená ve víře, v naději a lásce – ctnostech, které nám do duše vdechl Bůh, abychom ho mohli poznávat, milovat a stýkat se s ním. Celá tato nadpřirozená cesta má svůj základ v historické a zároveň nadčasové události slavného Pánova zmrtvýchvstání. ***Protože Kristus žije: Kristus není osoba, která v jisté době prožila svůj život a odešla a na kterou vzpomínáme jako na zářný příklad. Ne. Kristus žije. Ježíš je Emanuel: Bůh s námi. Jeho vzkříšení nám dává poznat, že Bůh neopouští své věrné. Slíbil přece: Může zapomenout žena na***

**své nemluvně, není jí líto plodu
vlastního těla? I kdyby ona
zapomněla, já přece na tebe
nezapomenu (Iz 49, 14-15). A *Bůh
svůj slib splnil. Je mu rozkoší
stýkat se s lidmi (srov. Př 8,31)*[3].**

Pro své letošní velikonoční poselství zvolil papež Benedikt XVI. jako téma verš žalmu 138, který zní v původní verzi Vulgáty takto: *resurrexi et adhuc tecum sum*[4], vstal jsem z mrtvých a jsem stále s tebou. Liturgie ho používá jako vstupní antifonu při mši na Hod Boží velikonoční. V těchto slovech **Církev na úsvitu Velikonoc rozpoznává hlas samotného Ježíše, který vstal z mrtvých, obrací se k Otci naplněn štěstím a z lásky volá: Otče můj, tady jsem! Vstal jsem z mrtvých, a jsem opět a navždy s tebou; tvůj Duch mne nikdy neopustil**[5].

Během tohoto mariánského roku se snažíme *vložit* více Pannu Marii do

našeho dne. Jak snadné se to zdá, když uvažujeme nad tajemstvími slavného růžence. Když náš Otec rozjímal o zmrtvýchvstalém Ježíši, ponořoval se do štěstí Naší Paní. Ačkoliv nám evangelium o tomto zjevení nic nevypráví, přesvědčení křesťanů je jednoznačné. „Jak by mohla být Panna Maria, která byla přítomna v první komunitě učedníků (srov. Sk 1, 14), vyloučena z počtu těch, kteří se setkali s jejím božským zmrtvýchvstalým Synem?“ ptal se Jan Pavel II.[6] Zjevně vyloučena nebyla. Maria musela být prvním stvořením, kterému se oslavený Ježíš Kristus ukázal a naplnil nevýslovnou nadpřirozenou a lidskou radostí její srdce, které tolik trpělo vedle kříže. Jak by se neradovala z přítomnosti vítězného Spasitele ta, která byla vždy tak spojena s Vykupitelem?

Zastavme se také u této scény. Průvodcem nám může být náš Otec, který napsal: ***Vstal z mrtvých!*** –

Ježíš vstal z mrtvých. Není ho v hrobě. – Život přemohl smrt. Zjevil se své Nejsvětější Matce. – Zjevil se Marii z Magdaly, šílené láskou. – Zjevil se Petrovi a ostatním apoštolům.- A ty a já, kteří jsme jeho učedníci a ještě šílenější než Magdaléna: Co jsme mu řekli my?
[7]

Podle tohoto učení je třeba, abychom hledali, našli a stýkali se s Ježíšem, který stále žije, kráčí vedle nás v proměnách všedního dne a se svým božstvím se usidluje spolu s Otcem a Duchem svatým v hloubi našeho srdce. Tato úvaha není jen pouhou zbožnou představou. Kromě toho, že, jak vyznáváme v Krédu, je Ježíš v nebi se svým nejsvětějším lidstvím po pravici Otce, přebývá skrze milost v církvi a v každém křesťanovi. Jeho přítomnost v nás a vedle nás je skutečná, ačkoliv ho nevidíme tělesnými očima; vnímáme ji však tisíci způsoby: v touze po osobním

zlepšení, po svatosti, kterou nám vnuká skrze Ducha svatého; v apoštolské horlivosti, která nás vede k tomu, abychom se setkávali s jinými dušemi a pomáhali jim přiblížit se k Bohu; v soucitném pohledu, jímž se my křesťané obracíme na všechny lidi bez rozdílu rasy, kultury, sociálních podmínek nebo náboženství. To všechno je možné díky tomu, že v nás působí zmrtvýchvstalý Ježíš Kristus, který nás doprovází a žije v nás. Odmítáme všechno to, co nás odděluje od ostatních?

Během uplynulých dnů jsme si připomněli a do hloubky rozjímali nad těmito spasitelskými událostmi. Kromě toho, že jsme při velikonoční vigílii obnovili své křestní sliby, upevnili jsme se také v přání vždy kráčet s Kristem. Připojil nás k sobě skrze duchovní oživení křtu a živí nás svým tělem a krví v eucharistii, aby vtiskl více intenzity našemu

sjednocení s ním. Jak napsal svatý Josemaría, ***je přítomnost živého Ježíše ve svaté hostii zárukou jeho skutečné přítomnosti ve světě [8].***

Život Ježíše je především díky eucharistii ***i životem naším, jak slíbil svým apoštolům při poslední večeři: Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek (Jan 14,23). Křesťan tedy má žít jako Kristus, tak aby mohl říci se sv. Pavlem, non vivo ego, vivit vero in me Christus (Gal 2,20), už nežiji já, ale žije ve mně Kristus[9].***

Díky důvěrnému spojení, které existuje mezi vzkříšeným Kristem a živými členy jeho mystického těla, na sebe může každý vztáhnout slova žalmu, o kterém jsem se zmiňoval na začátku tohoto dopisu. ***V této perspektivě – říká svatý Otec ve svém velikonočním poselství –***

zaznamenáváme, že tvrzení, s nímž se dnes zmrtvýchvstalý Ježíš obrací na Otce, – „Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s Tebou“ – se týká jakoby odrazem také nás, „dědiců Božích a spoludědiců Kristových, pokud máme opravdu účast na jeho utrpení, abychom mohli spolu s ním dojít jeho slávy“ (srov. Řím 8,17). Díky smrti a zmrtvýchvstání Krista Pán říká i nám: Vstal jsem z mrtvých a jsem stále s tebou. Díky smrti a zmrtvýchvstání Krista také my tento den vstáváme k novému životu, spojujeme náš hlas s jeho hlasem a prohlašujeme, že chceme zůstat navždy s Bohem, naším nekonečně dobrým a milosrdným Otcem[10].

Nový život v Kristu po nás vyžaduje úsilí o zničení *starého stvoření*; neboli všeho toho, co v nás není ve shodě s božským životem. Proto je jen logický závěr svatého Josemaríi

na konci prvního tajemství slavného růžence: ***At' už nikdy neumřeme hříchem: at' naše duchovní zmrtvýchvstání je věčné. – A dříve než dokončíš tento desátek, už jsi zlíbal rány jeho nohou?... A já, odvážnější, poněvadž více dětský, jsem se svými rty dotkl otevřené rány v jeho boku[11].*** Živíš ve své duši naprostý odpor vůči těžkým i lehkým urážkám našeho Pána? Prosíš s důvěrou Pannu Marii, aby ti získala od Nejsvětější Trojice čistotu a pokoru, kterou všichni potřebujeme?

Z rozjímání prvního tajemství slavného růžence můžeme vyvodit ještě další předsevzetí: rozhodnutí dát zaznít v uších dalších lidí, kteří možná Krista ani neznají nebo se chovají jako by ho neznali, že je třeba jít ho hledat a následovat, neboť jedině tak budou naplněni nepřetržitou radostí. Velikonoční svátky nás vybízejí k tomu, abychom

znásobili svou touhu po duších a počínali si jako apoštolové a svaté ženy, když se setkali se vzkříšeným Kristem. Nezastavili se před žádnou potíží, vydali s odvahou a vytrvalostí svědectví o zmrtvýchvstání a strhli za sebou nespočetné množství lidí.

Jako křesťané a Boží děti ve svaté církvi musíme všude hlásat dobrou zprávu o vzkříšení Pána, základu naší víry. Slovy svatého Josemaríi vám připomenu, že ***Hospodin miluje své věrné na celé zemi. Některé povolává na poušť, nechává je, aby nedbali změn lidské společnosti, a tím způsobil, aby právě tito lidé svým svědectvím připomínali ostatním, že Bůh existuje. Jiným svěřuje kněžský úřad, a většinu lidí chce mít ve světě, při jejich normální každodenní práci. Proto musí tito křesťané přinášet Krista do všech oblastí lidské práce: do továren, do laboratoří, do práce v zemědělství, do řemeslnických***

dílen, do ulic velkoměst i na horské stezky[12].

Udělalo mi radost, že jsem se mohl v prvním březnovém týdnu pomodlit ve dvou mariánských svatyních, které mnohokrát navštívil náš Otec. 1. března jsem jel do Loreta, kde místní autority věnovaly svatému Josemaríovi chodník, který vede k Svatému domku; úsek je lemován zastaveními křížové cesty s některými texty našeho Zakladatele. V sobotu 8. března jsem jel do Fatimy. Večer den před tím jsem přijel do Lisabonu, abych strávil několik hodin s vašimi bratry a sestrami z Portugalska, tak jak to dělávám někdy o víkendech na svých rychlých cestách. Hlavou mi proběhlo mnoho vzpomínek; konkrétně jak se v těžkých obdobích na obou místech modlil svatý Josemaría se svými syny a dcerami všech dob. Vícekrát opakoval, že

zakusil váhu a úžasnou radost lásky ke všem.

Na obě místa jsem jel doprovázen vámi všemi, abych Panně Marii v tomto mariánském roce předal naše díkůvzdání a naše pevné přání chovat se v Díle jako věrní učedníci Ježíše Krista. Jak v Loretu, tak ve Fatimě jsem se pomodlil k Panně Marii slovy modliteb našeho Otce a dona Álvara, abych poděkoval naší Paní za její ochranu a mariánský ráz Díla. Poprosil jsem ji vaším jménem, aby se v nás upevnil a rostl onen duch ryzí mariánské zbožnosti, jež nám svatý Josemaría zanechal jako dědictví.

Modleme se dál za apoštolskou expanzi Díla po celém světě v místech, kde se již nacházíme, ale také tam, kde nás teprve očekávají. Říkal jsem vám o Rumunsku, Indonésii a Vietnamu; také z Bulharska k nám přichází naléhavé

volání. Čeká na nás vzrušující dobrodružství všude tam, kam nás Bůh umístil. Uskutečníme ho s pomocí Naší Paní, pokud se budeme osobně snažit o intensivnější spojení se zmrtvýchvstalým Ježíšem Kristem, od něhož máme veškerou sílu.

Prosme o ni na přímluvu svatého Josemaríi: 23. dubna si připomeneme výročí jeho biřmování a prvního svatého přijímání a jeho otcovská pomoc z nás učiní eucharističtější duše.

Nepřestávejte mne doprovázet svou modlitbou za mé úmysly. Jsem přesvědčen, jak jsem to slyšel od našeho Otce, že s vámi mám sílu, abych mohl na Pána naléhat.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2008.

[1] *Flp* 2, 9-11.

[2] Benedikt XVI., Velikonoční poselství *Urbi et Orbi*, 23.3.2008.

[3] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 102.

[4] *Žl* 138, 18 (Vg).

[5] Benedikt XVI., Velikonoční poselství *Urbi et Orbi*, 23.3.2008.

[6] Jan Pavel II., Projev při generální audienci, 21.5.1997.

[7] Svatý Josemaría, *Svatý růženec*, 21.5.1997.

[8] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 102.

[9] Tamtéž, č. 103.

[10] Benedikt XVI., Velikonoční poselství *Urbi et Orbi*, 23.3.2008.

[11] Svatý Josemaría, *Svatý růženec*,
První tajemství slavného růžence

[12] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č.
105.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-duben-2008/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2008/) (16.03.2026)